

MARIE ŠULÁKOVÁ

Moje prababička Marie Šuláková se narodila v roce 1928. Dětství a dospívání prožila za druhé světové války v malé vesnici Zděchov na Valašsku.

„Ten Zděchov to byl samý les. To bylo zalesněné všechno. No a ti partyzáni se tam zdržovali. No a já s bratrem jsme jim nosili jídlo nebo léky nebo neco. Taťka dycky nebo maminka nám jako řekla, že musíte jim to zanést vy, protože tam byli Němci ubytovaní v tej dědině. No a tak jsme jim to dycky nosili my, protože dyby to byli dospělí, tak byli by podezřelí nebo neco. No tak sme chodili my.“

Po válce, v roce 1946, se ze Zděchova odstěhovali do pohraničí.

„Jak na Valašsku, tam je strašně chudý kraj, nás se tu stěhovalo sedmnáct rodin, z toho Zděchova se tu nastěhovalo. No a každý enem kvůli toho, aby nemuseli tak dřít na tym polu a to, tak proto se stěhovali do toho pohraničí.“

Osídlování pohraničí probíhalo souběžně s odsunem Němců, a tak když byl rodině paní Šulákové přidělen dům v Leskovci nad Moravicí, žili v něm ještě Němci, kteří čekali na odsun.

„Dyž jsme tu přišli tak ještě byli Němci a oni nám pomáhali. Každá sobota sa dycky uklízelo, že, drhlo všecko, podlahy a to, a ty lavice, a ta Němka, co tam byla, ne, to všecko udělala ona. Nechtěla, aby my sme to dělali. To všecko dělala ona. Hodná. Opravdu, byli to Němci, ale byli dobří. Můžeme říct, že byli dobří.“

Odsouvaní Němci museli opustit obydlí, kde žili po generace a s sebou si mohli vzít zavazadla v rozmezí 30-60 kg.

„Naši jich odváželi ty naše Němce do Bruntálu. No a každý, jak tu přišli, každý měl koně nebo neco, takže jich odváželi. A nebo traktor. Ale proběhlo to v klidu.“

Do života mé prababičky se otiskly velké dějiny 20. století. O tom, co prožila, vypráví s láskou a humorem, nikdy ne s hořkostí. Její život bylo jedno velké dobrodružství.